

[Karen Højte Jensen]

forventninger om at få den bedste sygdomsbehandling.

Jeg skal hermed afvise Fremskridtspartiets dagsorden.

Tommy Dinesen (SF):

I SF synes vi af flere grunde, at det er udmærket, at vi får en diskussion om Folketingets og ministrenes holdning til de mindre sygehuse, bl.a. fordi vi mener, at de fleste politikere, især nu et år inden amtsrådsvalget, går ud og fortæller, at vi skal bevare de små sygehuse. Men hvad sker der? Jeg har hørt dette i snart 15 år, samtidig med at der bliver nedlagt flere og flere. I ministerens valgkreds var der 2 sygehuse; der er ingen tilbage nu – for at give et godt eksempel – og det er det, der sker.

I mit eget amt er der kommet en embedsmandsrapport, om hvilken alle politikere siger, at den vil de søreme ikke have noget at gøre med. Den peger på, at der skal være 2 centralsygehuse, mens 5-6 mindre sygehuse skal nedlægges. Det er de planer, der foreligger, og baggrunden for dem er naturligvis økonomien, som ministeren ikke var inde på. Når man ned sætter bloktilskuddene og strammer økonomien over for amtskommunerne og deres rådighed, vil der selvfølgelig ske noget.

Når vore amtsrådsmedlemmer har stillet forslag i amterne på disse områder, har de, i hvert fald i de sidste mange år, også anvist, hvor pengene skulle komme fra.

Det er jo meget bemærkelsesværdigt, at der ikke er ret mange, der spørger: Hvad er borgernes krav? Hvem er det, der bestemmer, når vi laver sygehusplanlægning? Der er mange, der sætter spørgsmålstegn ved, om det er politikere, der bestemmer.

Jeg har selv en del erfaring efter at have siddet i amtsrådet i adskillige år, og jeg skal da ærligt indrømme, at det, især når man var alene og skulle være med til at vurdere et milliardbudget uden at have siddet i udvalget, var fantastisk svært at overskue det. Det tager i hvert fald 2-3 år, tror jeg, inden de fleste politikere kan gennemskue budgetterne, og hvorledes man kører på sygehusene, og heri ligger – jeg vil ikke give overlægerne og lægerne skylden hver gang – ærlig talt en stor del af skylden for, at sundhedssektoren er kørt ud, som den er i dag. Politikerne uddanner ikke deres folk, der opstiller til valgene, godt nok. Det var i hvert fald noget, man godt kunne tage op.

En af de meldinger, vi får fra vore amtsrådsmedlemmer, er, at de overenskomster, der foreligger, har gjort, at mindre sygehuse bliver slagtet. Det er næsten umuligt at få overlægerne ud til de mindre sygehuse; så hellere sende 100 patienter ind til de store sygehuse. Det er i hvert fald ikke mit parti, der har stillet forslag om, at der skulle laves store mastodont- eller mammothospitaler, hverken i Slagelse, i Århus eller andre steder. Vi har været med til at stemme for et i Køgeområdet, og det var, fordi der var flertal i Folketinget for, at man skulle have et større sygehus her, hvorimod man ikke mente det i amtsrådet.

Nogle er kommet med sure bemærkninger om, at man tager tingene op her i Folketinget, men det synes jeg da det er udmærket at man gør. Det er jo sådan, at sygehusstrukturen i amterne er godkendt af ministeren gennem Sundhedsstyrelsen. Vi kan godt gå og sige, at det er amtsrådsmedlemmerne, der bestemmer det hele, men de skal altså lige have godkendt planerne i København; sådan var det i hvert fald for nogle år siden. De planer, der foreligger på disse områder i dag, er altså godkendt i Sundhedsstyrelsen, det skal man ikke være blind for, og derfor har vi vel også lov til at tage debatten op her i Folketinget.

En anden ting, der undrer meget, når man snakker nedlæggelse af sygehuse, er de fine regionplaner, der vedtages i amtskommunerne, når man ved, at sygehusene i nogle tilfælde – på grund af, at der er en hel del ansatte dér – har en meget stor betydning for, at lokalsamfundene kan overleve. Det er også derfor, man kan se i dag, at kun Superchancen og så landskampe kan trække flere folk til end sygehusmøder. Der var et i Maribo i aftes, hørte jeg i regionalradioen dér, hvor jeg bor, som der kom 400 mennesker til, og i forgårs var der et i Kalundborg; dér var der 350. Det er i hvert fald mere, end politikerne til et almindeligt politisk møde kan trække af folk.

Folk mener noget med, at de vil bevare sygehusene, og det, der så er politikernes opgave, er selvfølgelig at gå ud og fortælle dem, at man ikke kan bevare sygehusene, hvis der ikke er nogen patienter. Men så raske bliver vi ikke.

Så har Socialdemokratiet og SF fremsat forslag om oprettelse af sundhedscentre – der er også nogle forsøg i gang forskellige steder – som enten kan stå alene eller kan arbejde sam-